

Foto: Saskia Vanderstichele

IN MEMORIAM

Louise Delanghe (1994–2025) overleed onverwachts, kort na het afwerken van deze tekst. Wat oorspronkelijk bedoeld was als reflectie op haar intrigerende schilderijen, is nu een eerbetoon aan een getalenteerde kunstenaar die ons veel te vroeg verliet. “Ik omarm recycleren: alles wat door een hand gaat, is uniek. Zo is schilderkunst altijd een spiegel van de tijd.”

Louise Delanghe

Tussen toets en tijd

INDRA DEVRIENDT

Voor Delanghe was schilderen een manier van denken. Door het schilderkunstige verleden te herinterpreteren, onderzocht ze hoe beelden ons vormen en onze blik kunnen verruimen. Voor haar werken liet ze zich leiden door andere kunstenaars, motieven, ontmoetingen, verblijfsplekken en toevalligheden. Delanghe deconstrueerde kunsthistorische personages en herinterpreteerde ze op eigenzinnige wijze: de boeren van Kazimir Malevich, de vrouwenfiguren van William Bouguereau of *Olympia* van Édouard Manet. Ze decontextualiseerde hun werk, ontmantelde de esthetiek en koos voor een eigen beeldtaal die het icoon opnieuw vormgeeft: “Ik formuleer een antwoord op het schilderkundige verleden”. Zo positioneerde Delanghe zichzelf tegenover een traditie, terwijl ze ruimte maakte voor hedendaagse gevoeligheden.

Opvallend was haar keuze voor mannelijke schilders die vrouwen geïdealiseerd, gestileerd of geobjectiveerd verbeelden. Tegen die mannelijke beeldtraditie, tegen de macht van de blik, positioneerde ze zich als vrouw, bevroeg ze identiteit en nodigde ze uit tot introspectie. Ze deed dat met reeksen: “Zo maak ik komaf met een motief en kan ik weer van een nulpunt beginnen.”

De gerecyclede tijd

Delanghes schilderijen zijn assemblages van fragmenten, motieven en stijlцитaten. Ze gebruikte die losse beeldelementen en combineerde ze met een achtergrond die niet logisch aansluit, maar emotioneel werkt. Haar levendige kleuren werken als narratieve dragers die personages en motieven verbinden. “Mijn kleurkeuze gebeurt intuïtief. Ik schilder met olieverf omdat ik die kleuren het mooist en meest intens vind. Een toets in een bepaalde kleur kan iets magisch hebben.”

Louise Delanghe, *Face Fig. 1 (Rue Charles Quint)*, 2024, olieverf, nagels, glas, was op paneel en karton, 32 x 26 cm

Er ontstaat ook een spanning tussen figuratie en abstractie, beïnvloed door haar grafische opleiding. “Ik verdiepte me in zeefdrukken en zocht naar goede combinaties met kleuren en vormen. Dat vormde de basis om na mijn studie de stap naar de schilderkunst te zetten.” Delanghe had een blijvende fascinatie voor geschiedenis. “Ik fantaseer graag over hoe het er vroeger aan toeging. Ik baseer me op wat er bestaat, leer eruit en neem het mee. Ik omarm recycleren: alles wat door een hand gaat, is uniek. Zo is schilderkunst altijd een spiegel van de tijd.”

Uiteindelijk was het Delanghe te doen om iets bij te leren terwijl ze researchte, recyclede en schilderde. “Ik wil steeds beter worden, tot het uiterste gaan. Schilderen is mezelf uitdagen, in de materie duiken en zelfspot tonen. Het geeft voldoening als een werk af is. Misschien leer ik zo mezelf en de wereld begrijpen.”

Kantelpunt

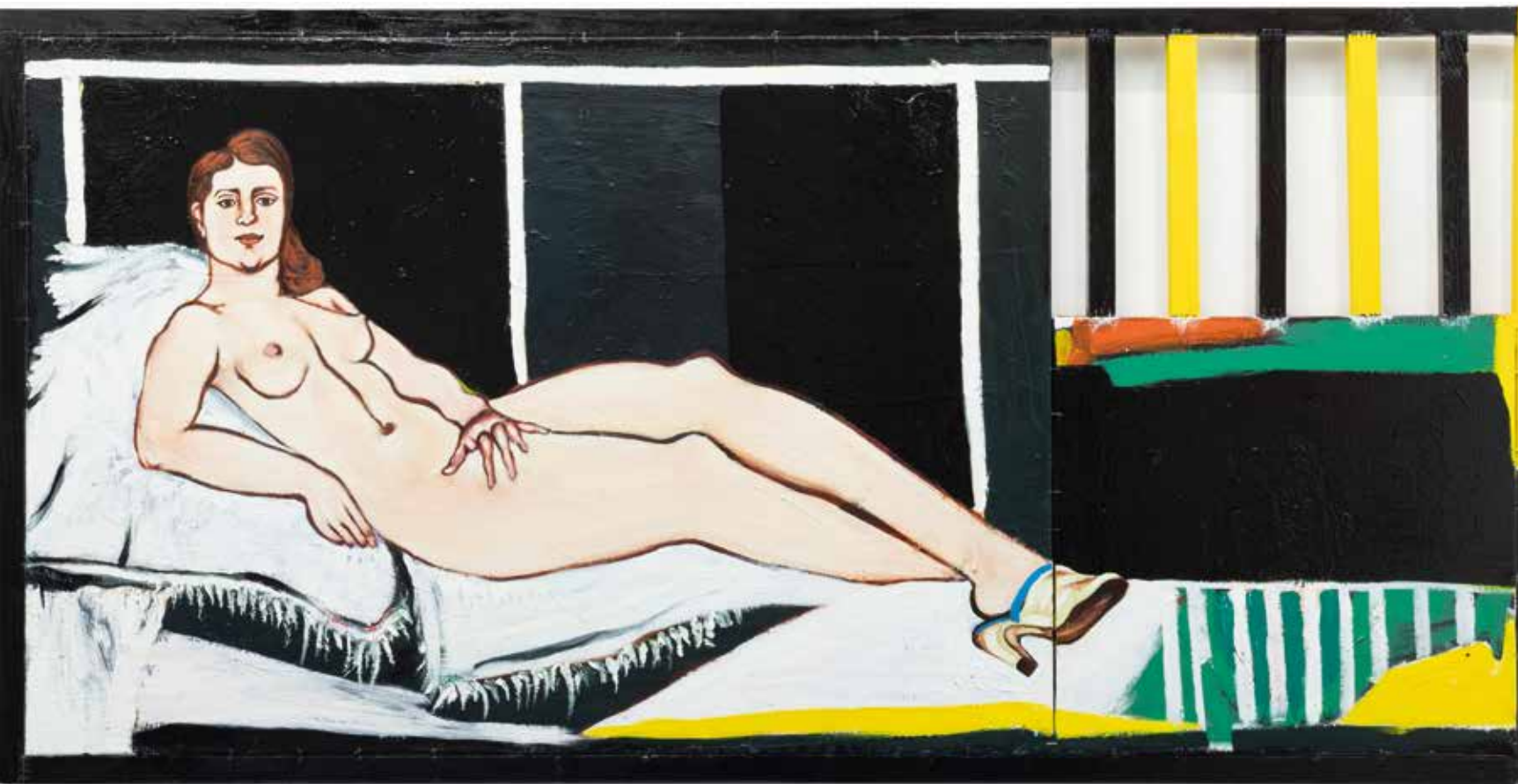
Steeds vaker gebruikte Delanghe diverse materialen, wat het collageachtige effect van haar werk versterkte. “Twee jaar geleden verhuisde ik naar Brussel. Ik woonde op een maffe plek. Welkelijks lag er een gigantische afvalberg. Daarin vond ik materiaal om mee te werken: karton, planken, restanten van emmers, glas,

metaal en kasten.” Gevonden objecten vormden de basis voor haar schilderijen. Ze niette, lijmden en beschilderde die tot assemblages. “Voor mij blijven het wel schilderijen. Bepaalde vondsten of souvenirs zijn gelinkt aan een ontmoeting met iemand. Ik zie mijn schilderijen dan ook als dagboeken.”

“Brussel was een kentering. Mijn schilderijen werden sculpturaler en persoonlijker. Ik durf nu mijn emoties te uiten via mijn werk. In die periode maakte ik ook een reeks van zeven zelfportretten.” Die bijzondere reeks toont een uitdieping van haar beeldtaal. Delanghe keerde haar blik naar binnen, wat voor intimiteit en kwetsbaarheid zorgde. Ze stileerde, vervormde of vermomde zichzelf en speelde met pose, blik en kostuum om haar aanwezigheid te bevragen; niet als individu, maar als motiefdrager.

Delanghe ondermijnde en herdefinieerde het klassieke zelfportret: ze schilderde geen spiegel, noch een weergave van een ego. Haar lichaam zette ze in voor een gedeeld gevoel, een fluïde identiteit, een visueel dagboek van haar innerlijk leven. De kracht van haar zelfportretten gaat niet uit van dramatische expressie, maar van ingehouden emotie, als een soort van gefluisterde melancholie. Het zijn portretten die uitnodigen tot collectieve introspectie.

Louise Delanghe, *It seems that I must do a nude*, 2023, olieverf en lak op canvas en paneel, 65 x 120 cm

Louise Delanghe, *Face Fig. 7 (Leon Spilliaertstraat)*, 2025, olieverf op canvas en paneel, 60 x 51 cm

Met zichtbare penseelstreken en lagen, soms ruw en dik, dan weer verfijnd, zette ze een emotioneel landschap neer. Het dominante zwart zorgt daarbij voor psychologische diepte en innerlijke spanning. De genummerde titels (*Face Fig. 1-7*) verwijzen naar haar zelfonderzoek, een systematiek die contrasteert met de emotionele inhoud.

Constructies

Haar zelfportretten zijn opgebouwd uit fragmenten van haar eigen gezicht in combinatie met abstracte vlakken, lineaire structuren en kostumering. Blick, houding en achtergrond lijken uit diverse registers te komen. Delanghe schilderde zichzelf als een samengestelde identiteit: een verzameling indrukken, herinneringen en rollen. Identiteit is een constructie, iets wat voortdurend verschuift.

Met lijnen versterkte ze de fragmentatie en veranderlijkheid. Ze snijden door het beeld, breken de compositie of bakenen iets af. Ze kunnen de vorm aannemen van een kruis, dat fungeert als barrière; we moeten erdoorheen kijken om het portret te zien. Zo ontstaan spanningsvelden die zorgen voor structuur, controle, onrust en ongrijpbaarheid.

Soms kijken haar zelfportretten door een uitsnijding in een vlak. Ze zijn aanwezig en deels verborgen, zoals we onszelf nooit helemaal blootgeven. In *Face Fig. 1 (Rue Charles Quint)* kleefde

ze onderaan een cut-out van de blik van een personage uit een ander werk. Een onbekende voyeur kijkt haar aan.

Ze beeldde zich ook af met cut-outs van mannelijke blikken, wat leest als een verwijzing naar de *male gaze* binnen de kunstgeschiedenis. *Face Fig. 5 (Leon Spilliaertstraat)* hangt zwevend aan een beschilderde rol: hier toonde ze zichzelf als iemand in wording, open voor verandering en herinterpretatie.

Rollen

Door zichzelf te schilderen in historische kostuums of als fictieve figuur toonde Delanghe hoe we onszelf vormgeven via context en cultuur. Die kostumering zette ze in als kritisch instrument; door zich bijvoorbeeld te kleden in een geometrisch, gestileerd boerenkostuum en in de titel naar Malevich te verwijzen, herinterpreteerde ze de mannelijke kunstcanon.

“Ik bestudeerde de zelfportretten van Rembrandt en wilde mezelf ook in een kostuum afbeelden.” Net zoals hij gebruikte ze speelse ironie en zelfspot. Dat laatste zelfportret, *Face Fig. 7 (Leon Spilliaertstraat)*, voelt aan als een captatie van haar innerlijke gemoedstoestand. De titel verwijst expliciet naar de straat waar ze woonde, met de letterlijke en vormelijke link met Spilliaert, bekend om zijn introspectieve zelfportretten. Wat op het eerste gezicht een mantel lijkt, is eerder een samengesteld, decoratief motief. De bloemenkrans roept dan weer associaties

op van klassieke portretkunst en folklore, terwijl die functioneert als een zachte, beschermende helm. De bloemen maken haar figuur tijdloos en universeel, een archetype van introspectie en kwetsbaarheid.

Delanghe wilde onderzoeken hoe haar werk zich in een trager tempo kon ontwikkelen: "Uit de talrijke ontmoetingen en de vele plekken waar ik verbleef, putte ik veel kracht. Maar de intensiteit en snelheid waarmee ik de voorbije acht jaar gewerkt heb, deden me op mijn limieten botsen. Je moet ook een rustpunt kennen. Ik voel me nu op een punt waar alle wegen openliggen. De tijd zal uitwijzen wat mijn volgende stap wordt."

Het bovenstaande waren de woorden van een kunstenaar in volle ontplooiing, met een verlangen naar verdieping. Tijdens ons laatste contact liet Delanghe weten zich goed te kunnen vinden in de neergeschreven neerslag van onze ontmoeting. Louise Delanghe laat een knap en gelaagd oeuvre na waarin haar speelse en kritische blik voortleven.

INFO Groepsexpo *Trans Europa Express. Station Belgien* — Nog tot 8 februari — NRW Kunsthaus, Aachen — kunsthaus.nrw — louise-delanghe.net — [instagram.com/louwieszette](https://www.instagram.com/louwieszette) — pizzagallery.be — ARCHIEF Artikel *Painting after painting: OKV 2025, nr. 2, blz. 8-10* — okv.be/tijdschrift

CC DE VERVERIJ
CULTUURCENTRUM RONSE

opening performance
Charlotte Bouckaert

curator: Jan Leconte
William Ludwig
Sietske Van Aerde
Nello Margodt
Annelies Van Moel
Indré Svirplytė

poster: Piet Bodijn
Studio Atzori
Natasja Mabesone
Chiara Lamens

EXTENDED
DRAWING
UNIVERSE
expo
open wo/zai/zo 14:00-17:30
gesloten 24.12. en 31.12.
vrije toegang
opening vrijdag 28.11 om 20:00

29.11.25 - 11.01.26

ccdeververij.be
Wolvestraat 37, Ronse

BREPOLS

The Drawings of Peter Paul Rubens, A Critical Catalogue
Volume Three, 1621–1640
Anne-Marie Logan, Kristin Lohse Belkin

2 vols. 555 p., 172 z/w ills, 342 kl. ills
ISBN 978-2-503-59956-4

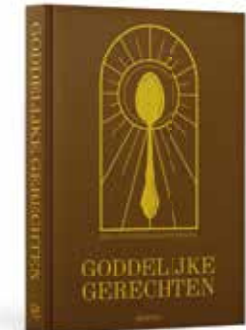
Civic Group Portraits in Bruges (1650–1800)
Windows on Urban History
Erik Muls

vii + 458 p., 2 z/w ills, 122 kl. ills
ISBN 978-2-503-61839-5

De zintuiglijke beleving van de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Antwerpen, ca. 1450-1566
Geleefd geloof: een musicologisch en kunsthistorisch onderzoek
Wendy Wauters

388 p., 14 z/w ills, 181 kl. ills
ISBN 978-2-503-61876-0

Godelijke Gerechten
Smullen van religieus erfgoed
Robrecht Neyrinck, Tine Van Osselaere

ONTDEK DE COLLECTIE VAN HET
RUUSBROEGGENOOTSCAP DOOR
EEN CULINAIRE BRIL.

176 p., 80 kl. ills
ISBN 978-90-5622-077-8

orders@brepols.net – www.brepols.net – Tel: +32 14 44 80 20

Back on Senne

Met een audiovisuele installatie van **Romain Tardy** en **Coline Cornélis**

FROM DU VAN

07.02.26

TO AU TOT

03.01.27

sewer museum
musée des égouts
riolenmuseum

Porte d'Anderlecht - Anderlechtsepoort
Bruxelles 1000 Brussel

sewermuseum.brussels
#sewermuseum #museedesegouts
#riolenmuseum

@sewermuseum

Une initiative de l'Échevinat de la Culture de la Ville de Bruxelles
Een initiatief van het Schepenamtb van Cultuur van de Stad Brussel

FÉDÉRATION
WALLONIE-BRUXELLES

innoviris
brussels

VILLE DE BRUXELLES
STAD BRUSSEL
CITY OF BRUSSELS